

CAJA CAZEMIER

Geen saldo

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

BOTSING

donderdagmiddag 26 juli

‘Kijk uit, sukkel!’

De felle uitroep doet Sem geschrokken opkijken en hij knijpt hard met één hand in de remmen van zijn fiets. Zijn andere hand klemt automatisch steviger om zijn telefoon. Met een schok staat hij stil, net als het meisje tegen wie hij aan knalt.

‘Tering zeg, dat ging maar net goed,’ zegt het meisje en kijkt dan naar de in elkaar gehaakte sturen. ‘Of misschien net niet.’

Sem zet zijn voet op de grond. ‘Sorry, ik keek niet uit.’

Ze staan midden op een kruispunt. Sem maakt zijn stuur los en wrijft over zijn maag die daar bij het remmen tegenaan klapte.

Het meisje lacht. ‘Ik ook niet.’ Ze houdt haar hand omhoog met haar telefoon erin. ‘Full speed tegen elkaar aan.’

Sem kijkt haar aan. Als je dan toch tegen iemand aan moet knallen, is het niet verkeerd als dat zo’n leuke meid is. Ze is van zijn leeftijd, schat hij, en ze heeft grote grijs-

groene ogen en rood haar dat in een slordige knot op haar hoofd zit. Zijn blik glijdt langs haar lichaam: niks mis mee.

‘Jij had voorrang,’ zegt hij. ‘Jij kwam van rechts.’

‘Ja, precies,’ zegt ze. ‘Dus?’

Sem knippert met zijn ogen. Wat bedoelt ze? Dus hij zat fout? Er rinkelt een fietsbel en ze kijken op. Omdat ze in de weg staan, doen ze allebei een paar stappen richting de stoep om de passerende elektrische fiets de ruimte te geven.

‘Dus wat?’ vraagt hij. Mag hij blij zijn dat ze geen auto was?

‘Als er iets stuk is aan mijn fiets, moet jij betalen.’ Ze houdt haar telefoon voor zijn neus. ‘Geefje nummer maar.’

Ze tikt de tien cijfers in die Sem opsomt.

‘Hoe heet je?’ vraagt ze daarna.

‘Sem.’

‘Dank je, Sem. Ik ben Linde.’ Ze zet een van haar in slippers gestoken voeten op de trapper. ‘Nou oké, je hoort van me.’ En ze rijdt weg. ‘Of niet!’ roept ze nog over haar schouder.

Sem kijkt haar na. Hij hoopt heel erg dat er wél iets stuk is aan haar zwarte omafiets.

Hij checkt zijn eigen fiets en stapt op, zijn telefoon nog in zijn hand, zijn blik op de weg voor hem gericht en hij vervolgt zijn route naar de stad, waar hij heeft afgesproken met zijn vrienden.

Is er toch wat aan de hand met zijn fiets? Hij trapt zwaarder dan zonet, of lijkt dat maar zo omdat hij het jammer vindt bij haar vandaan te fietsen?

Zijn telefoon trilt. Een onbekend nummer, maar aan de

inhoud te zien is het dat meisje van zonet. Er komen een paar appjes achter elkaar binnen.

Nice to see you

Er lijkt niks mis met mijn fiets hoor

Eigenlijk jammer, want dan hoef ik je niet te appen 🙄

Maar dat doe ik toch. Ik hoop op een antwoord 😊

Zijn hart maakt een klein sprongetje en zijn fiets rijdt toch lekker soepel door, één hand aan het stuur, de andere appt.

Ja leuk

Jou ontmoeten

Tegen jou aan botsen 😊

Zij reageert meteen en zo fietst hij met een brede grijns om zijn mond al append het centrum in.

‘Oké, stap maar af.’

Plotseling staat een agent voor hem en in een flits registreert Sem dat er even verderop nog een politieman staat die mensen tegenhoudt.

Shit! Sems hart begint te bonzen in zijn keel.

‘Je weet vast wel dat je niet mag appen in het verkeer,’ zegt de agent vriendelijk. ‘Je bent in overtreding. Wat is je naam? Heb je je ID-kaart bij je?’